

Es van trobar al museu per posar-hi fi. Allà, passejant entre les altes sales nues plenes d'art conceptual, sols una tarda de dijous, Lucinda Hoekke i Matthew Plangent estaven convençuts que no se sentirien temptats de fer res més que parlar. A més, entrar amb cotxe al congost de places desertes del centre de Los Angeles produïa una sensació adequadament solemne i irrevocable. Els plans eren de no tallar com a amics, ni com a companys de grup, tan sols com a amants.

Lucinda va veure'l primer. Vegetarià alt i malnodrit, Matthew era inconscientment atractiu, atractiu com un vocalista. Anava vestit per a la feina del zoo i per als assajos de la banda, amb un jersei de coll alt negre, texans i botes de cordons, de pell girada i immaculades, les quals Lucinda sabia que desava a la taquilla quan entrava als hàbitats dels animals. Segurament havien donat permís a Matthew per a deslliurar-se de les tasques d'atencions veterinàries durant la tarda, o possiblement era el seu dia lliure. Lucinda s'havia passat els darrers quatre anys preparant cafès exprés i rentant plats al Coffee Chairs, però havia plegat de la feina el dia abans, una part del mateix programa de canvi que incloïa aquesta ruptura definitiva amb Matthew. En comptes d'allò, per a pagar el lloguer, Lucinda havia acceptat de treballar per al seu amic Falmouth Strand, a la galeria d'art.

En entrar al museu, Lucinda s'havia aturat davant de dos pilars heroics de neó, muntats a banda i banda d'una porta, i només veïe versions de si mateixa i de Matthew: discrets, segellats, radiants. Ara, en localitzar Matthew, notà com els sentits se li acceleraven, com l'equilibri se li desplaçava als dits dels peus. Va mirar amb ulls fatigats una pantalla de televisió sobre un frontó blanc, una mena de videoart. Potser era el cas que per a ell, igual que per a ella, tot el que hi havia al museu havia estat reduït a una al·legoria del seu dilema. Exhausta a causa de la vella lluita contra la força de la bellesa d'ell, la intensitat desmanegada i els membres esvelts, Lucinda estava disposada a enviar Matthew i el seu atractiu a passeig cap a un altre lloc.

Ella se li posà en silenci al costat; els minúsculs pèls del braç de cadascú fregant-se elèctricament. Tots dos voltaren com zombis per l'exposició, vacil·lant durant molta estona davant d'una parella de pilotes de bàsquet que suraven perfectament suspeses a mitja altura en un dipòsit d'aigua.

—La qüestió és que hem fet això tantes vegades abans que ho fem massa bé.

La mirada de Matthew romangué fixa al dipòsit.

—Vols dir que no tenim res per explicar-nos.

—Sí, però, a més, que no creiem que sigui real perquè hem tornat a ajuntar-nos tantes vegades després. Necessitem establir una diferència entre aquesta vegada i totes les altres.

—Aquesta vegada anem de debò, Lucinda.

—D'altra banda, l'avantatge de tantes ruptures d'entrenament és que sabem que encara ens agradem, o sigui que no cal que patim per si no serem amics.

—Sí.

—El grup estarà bé.

–Sí.

–Si sembla que gairebé no ens parlem, la Denise i en Bedwin se sentiran molt confusos. No podem deixar que el grup es preocupi per nosaltres. En Bedwin ja és prou fràgil tal com està.

–Sí.

–Passa res més?

–No és res. Hi ha una mena de crisi amb una de les cangurs del zoo, només és això.

–Estaves pensant en un cangur ara mateix?

–Només voldria que fóssim en un lloc un poc més íntim perquè jo pogués abraçar-te i potser besar-te una mica. –Els ulls foscos del noi parpellejaren en mirar per damunt d'ella, com si els perseguissin. – Tinc la sensació que no puc ni mirar-te.

–Jo em sento igual, però aquesta és la qüestió. Hem de deixar-ho ara, canviar els nostres patrons.

–Jo hauria de deixar d'anar a esmorzar al Coffee Chairs.

–Pots anar al Coffee Chairs tant com vulguis. Vaig plegar ahir.

–Ho dius de debò?

–Treballaré per a en Falmouth.

A Matthew no li queia bé Falmouth. Lucinda i Falmouth havien estat junts, breument, a la universitat. Matthew sempre s'havia comportat amb gelosia al voltant de Falmouth, tot i que ho negava.

–Treballar com? Fent què?

–Em va oferir una feina en alguna mena de peça teatral que munta. Una oficina falsa que necessita oficinistes falses per a respondre trucades de debò.

–Trucades de qui?

–No ho sé. Una línia de queixes, va dir.

–No ho entenc.

–Jo tampoc, encara. Però en Falmouth ho aclarirà. I ara que en parlem, ell té una peça aquí, en algun lloc; m'ho va ensenyar una vegada.

–És per això que som aquí? Això va d'en Falmouth?

–De què parles?

–Intentes dir-me que ara estaràs amb en Falmouth?

–Mai no podria tornar a estar amb en Falmouth. Que no em coneixes? Ni tan sols serà a la galeria la major part del temps, és per això que necessita contractar-me. Vine, és per aquí.

Va arrossegar-lo de la mà per galeries empobrides, sales blanques amb prou feines ornamentades a banda de set minúscules piràmides de germen de blat.

–Aquí, aquesta és la cosa d'en Falmouth.

Havien deixat caure incongruentment l'objecte de Falmouth al mig d'un atri, aparentment exiliat. Una caixa o un cub blanc. Matthew hi féu voltes, escèptic.

–Aquesta caixa blanca és tot el que no puc suportar de tot el contemporani.

–No, un moment, no és una caixa.

Matthew va llegir en veu alta l'etiqueta identificativa de l'obra, a la paret del davant. «Cambra que conté la representació volumètrica del nombre d'hores que van caldre per arribar a aquesta idea, diverses tècniques, 1988.»

–Té una porta, guaita.

–No sé si es pot...

–En Falmouth ho va construir, no t'amoïnis.

–Ep, si és una habitacioneta!

–Veus? Per què totes aquestes coses haurien de ser aquí si no fos perquè les veiessin?

–És típic d'en Falmouth amagar la part bona.

–No sé si deu haver-hi res per a beure en aquella nevera.

–Haurien de ser begudes d'avió, ampolletes.

–Mirem-ho.

Matthew la tocà a la cintura i la guià per l'entrada baixa de la cambra.

–Afanya't abans que vingui algú –va dir.

A l'interior, ella s'arrupí; segué al llit gros com un trineu. Va agafar la mà de Matthew i l'estirà cap a la seva falda.

–Tanca la porta, cuita.

Va fer lliscar la mà fins al maluc d'ell, fins a la cintura dels texans esfilagarsats i blancs destenyits. Ell no duia roba interior. La panxa plana del noi s'encongí i es tornà còncava sota els dits d'ella.

–Espera't...

–Besà'm.

–Aquesta porta es pot tancar?

–I què? Aquí no hi ha ningú, estem sols en tot el museu.

Lucinda es repenjà contra els minúsculs puntals del llit mentre Matthew li caragolava els texans per damunt dels genolls. La nevera lliscà fins al racó de la porta de la cambra quan ella la tocà amb els dits dels peus, però no hi havia enlloc més on posar la cama. Matthew s'encorbà per no picar contra el sostre de la cambra. Lucinda li besà el coll doblegat.

–L'última vegada –aconseguí dir ella.

–És clar.

–De debò. Ha de ser de debò.

- És de debò.
- El grup; no podem emmerdar el grup...
- No l'emmerdarem, no notaran la diferència; serem només tu i jo com a amics i el grup estarà bé.
- Ara només amics, Matthew...
- Sí...

—Hi ha un cert tipus de conversa que tinc amb les dones —es queixava la veu—. Dic qualsevol cosa en què penso: amor, sexe i tal i tal; m’ho he sentit dir milers de vegades. Però tan normal com és per a mi, aquesta mena de conversa franca, vull dir..., per a les dones sempre sembla que és la primera vegada en la vida que els parlen d’aquesta manera.

—No hi ha res d’estrany en això —suggerí Lucinda—. Vostè està acostumat a vostè mateix, però sorprèn els altres.

—La sorpresa seria una cosa —digué el queixós—. Però jo canvio els altres. Afecto la gent. Les dones. A elles els passa alguna cosa, però a mi no em passa res. La igualtat de la meua vida es veu confirmada per l’efecte que tinc sobre les dones. Sempre queden canviades. Potser si conegués algú que no se sorprengué de mi, succeiria alguna cosa nova.

—Vol dir enamorar-se?

Potser l’usuari era tan sols algun seductor gris, impressionat per la pròpia manca de reacció.

—Ah, prou que m’he enamorat.

Lucinda s’ajustà el telèfon a l’espatlla i tombà el coll de costat per mirar fora de la cabina. Falmouth no era al taulell de recepció de la galeria. Ella en flairà l’olor de la cafetera, pòsits que se socarrimaven amb una ferum punyent. Per fora circulaven vehicles. A les quatre de la tarda, el sol de Sunset Boulevard era tan pàl·lid i silícic com la llum del matí. Les

cabines a banda i banda de Lucinda reposaven buides. L'oficina era poc més que compartiments de biblioteca que els fusters de Falmouth havien ajuntat, i després havien pintat de gris.

El bloc de notes groc que hi havia al davant de Lucinda era nu. Va alçar el bolígraf i fingí que escrivia a l'aire.

–Expliqui-m'ho –va demanar.

–Mira –digué ell–, m'enamoro cada cinc minuts. Ara podria estar mig enamorat de tu.

–Vostè no és el primer usuari d'aquesta línia que diu això –va respondre ella.

–L'amor és arreu.

–Se suposa que jo he d'escriure les seves queixes –li recordà Lucinda.

–Bé, d'acord –féu ell–. Bé, la queixa d'avui pot ser sobre el que succeeix quan m'enamoro. Tot i que ara ja intento no fer-ho. Em fa dolent éssent on sóc.

–No ho entenc.

–Si m' enamorés de debò de tu, aleshores quan pengés el telèfon ens quedaríem encallats a mitges. Jo em quedaria tot esmicolat en el temps i l'espai, la meitat aquí i la meitat allà. I ni tan sols sé on és «allà». Mentre que ara, deixem el telèfon i cap problema. Jo sóc on sóc, com ho prefereixen els budistes.

–Tots volem tenir els budistes contents.

–Els petits budistes que duem a dins, aquests són els que em preocupen.

–Però vostè encara no m'ha explicat què li passa quan s' enamora de debò –va dir ella–. Només que ho vol evitar.

–Els meus ulls et destrueixen.

–Què?

–Tinc una afecció que es diu ulls de monstre. Trobo alguna cosa que no m'agrada i es torna enorme, es torna tot el món. Una vegada van ser les ungles d'una dona. Vaig començar a pensar que eren massa estrofolàries i curtes i rabassudes, i aleshores allò va ser l'única cosa en què podia pensar. Vaig intentar animar-la perquè s'arreglés les cutícules, perquè les empenyés amunt... Et fa fàstic?

–No.

–Vaig dir-me que si ella s'arreglava les mans, jo tornaria a adorar-la. Però de fet hi havia altres coses de la seva veu i la seva personalitat i com cardava que s'esperaven per ocupar el lloc de les ungles. Jo havia començat a erosionar-la i degradar-la mentalment. Amb els meus ulls de monstre.

Agafant el bolígraf per la punta com si fos guix, Lucinda escriví, amb majúscules, «U-L-L-S D-E M-O-N-S-T-R-E».

–Així –continuà ell–, de vegades el més dolç que puc fer per una persona és tenir-la fora de l'abast d'aquests ulls de monstre. Com tenir un llop apartat de la llum de la lluna.

–Deu voler dir un home llop –corregí Lucinda.

–Bé, si no s'exposa a la lluna, no cal que arribi a aquell punt.

–Però un home llop no és un home abans de veure la lluna, més que no pas un llop? Però en qualsevol cas, el perill que hi ha quan un home llop veu la lluna no és per a l'home llop...

–Ni per a la lluna.

Frustrada, Lucinda traçà un rudimentari home llop a la llibreta: una cara somrient perfilada amb pèls serpentins. El

que semblaven patilles de *hippy* aconseguiren un aspecte més ferotge quan les anà acostant als ulls.

–La qüestió en un home llop és que una cosa repulsiva emergeix d'on estava amagada –digué Lucinda–. Però això no és culpa de la persona que ho veu. Potser és que ella senzillament tenia les mans lletges...

Lucinda va tombar-se, i trobà que Falmouth es mirava amb expressió empipada les majúscules i l'home llop de cara de pa de ral sobre la llibreta de color canari. On havia estat amagat? Falmouth tombà el canell per ensenyar el rellotge a Lucinda, i aleshores assenyala el telèfon, on un botó quadrat de plàstic vermell feia pampallugues. Una altra queixa, que s'esperava per deixar constància. Ella arronsà les espatlles, culpable.

–Ho sento, senyor, se'ns ha acabat el temps –va dir a l'usuari.

–Digues com et dius –demanà el queixós.

–Ja sap que això no ho puc fer, senyor.

–D'acord. Tornaré a trucar demà.

–És la seva prerrogativa –digué Lucinda pel telèfon.

Era una de les respostes genèriques que Falmouth havia redactat originàriament per a ella i altres recepcionistes de queixes. Lucinda va penjar abans que ell pogués respondre, i agafa la trucada següent.

–Amb qui parlaves quan he entrat?

–A tu què et sembla? Amb un queixós.

–Semblava que el coneguessis.

–Tenia moltes coses per dir.

No era cap mentida. Havia tingut molt per dir el dia abans, també. Que havia telefonat cada dia de tota la setmana anterior, ella no ho esmentà.

Lucinda i Falmouth seien en cadires blanques de plàstic al límit de la vorera de Sunset Boulevard, sota l'ombra del porxo del Siete Mares. Falmouth seia de cara a ponent, i havia de tenir els ulls mig aclucats sota el sol minvant d'abril. Havien sortit de la galeria Strand per sopar d'hora, després de l'arribada de les dues estudiants en pràctiques de Falmouth per ocupar les línies de queixes. Falmouth havia escollit les dues interines esgarrifosament joves i segures de si mateixes entre els seus alumnes de la CalArts, on tenia una classe d'instal·lacions artístiques. A la galeria, un aparador únicament per als seus espectacles, Falmouth donava feina només a dones. Aviat Falmouth en necessitaria més de tres. La freqüència de telefonades s'havia expandit quan corregué la veu per Los Angeles, a través d'adhesius de color taronja llampant que deien «Queixes? Marqueu 213 291 7778», posats als telèfons públics, també fets per les interines, en restaurants, cocteleries i vestíbuls d'hotels.

Tenien al davant dos plats bruts de *tacos* de peix, la taula coberta de brins de col que havia vessat i pics de salsa vermella i crema. Falmouth, però, seia immaculat i impecable amb l'elegant tern marró de pell de tauró i corbata distingida. Havia començat a dur terns fets a mida, sabates enllustrades i corbates de seda durant el darrer any que ell i Lucinda van ser a la universitat. La resta d'amics duien samarretes de màniga curta i texans, aleshores i ara. Els vestits van debutar alhora que Falmouth començava a perdre els cabells. Lucinda recordava dolorosament els blens que engalanaven les orelles

i el clatell de Falmouth, tapant-li el coll de l'americana, fins i tot mentre la nuesa de la coroneta s'expandia, despullada, innegable, toixa. L'afer de Lucinda i Falmouth s'havia acabat just abans que ell comencés a afaitar-se la closca. La primera i més reeixida obra d'art de Falmouth era ell mateix, instal·lada en el món, la galeria més àmplia.

—No perdís el control de les converses, Lucinda —deia Falmouth—. No pots començar a pensar que la línia de queixes és en certa manera un servei de debò. Els de *La Molèstia d'Echo Park* vénen demà a fer una entrevista. Hauríem de donar una imatge institucional. Com si enregistréssim aquestes queixes per a algun propòsit científic o altruista, però alhora tant se'ns en donessin els desitjos de qualsevol usuari determinat. No és una línia de converses a l'última moda.

Lucinda reconegué la xerrameca de Falmouth com un símptoma.

—Estàs nerviós per l'entrevista.

—Sigues desapassionada —va dir ell, rebutjant la comprensió de la noia—. A aquesta obra li cal una certa brillantor.

—Hi ha homes a qui els resulta eròtic parlar amb una dona per telèfon, Falmouth. Has subestimat l'efecte excitació. Em surten sospiradors.

—T'equivoques. Tenia present l'excitació. Quan agafes una queixa, hauries de semblar una infermera atractiva. Amb paciència, però lleugerament avorrida. Com si duguessis un uniforme que et trauràs només després de la conversa, no mentre duri la conversa. Com si la teva vida de debò fos en un altre lloc.

Falmouth es tombà i fixà els ulls en una dona gran carregada de bosses de comprar aturada a la vorera, escoltant el

que deia. La dona féu que no amb el cap i continuà caminant pesadament. Falmouth féu un gest amb les dues mans en cas-soleta, com si empenyés la dona de la vorera per les natges.

–Potser aleshores hauries de contractar algú que tingués una vida de debò en un altre lloc –digué Lucinda.

–Mai no t’han explicat que l’autocompassió soscava el sarcasme? Tria una cosa o l’altra, i després no la deixis.

Lucinda sucà el dit al plat tacat, recollint brins caiguts de peix i de col, xuclant-se els dits. Falmouth sospirà; emanava decepció perquè Lucinda no volia embolicar-se amb ell.

–Falmouth, quan tu i jo estàvem junts, estaves enamorat de mi?

Ell féu una ganyota de dolor.

–Suposo que sí. En aquell moment ho semblava, oi? Vols una cigarreta?

–Potser només semblava que estaves enamorat. Suposar, semblar, aparentar; odio aquestes paraules.

–Per què estem parlant d’això ara?

–No res, és que algun dia vull estar enamorada sense suposar ni aparentar ni semblar.

–Vols estar enamorada? O vols que algú estigui enamorat de tu? No pot ser totes dues coses, això és com mesclar autocompassió i sarcasme. Quina és l’última novetat amb en Matthew?

La foscor de la posta havia envaït l’avinguda. Falmouth tenia aspecte cansat. Estava anguniejat pel muntatge de les queixes. I més gran. Tots es feien més grans.

–Hem trencat –digué Lucinda–. El veuré aquesta nit, a l’assaig.

–Així, sou amics.

–En Matthew és massa dolç per a ser enemic de ningú. I ens neguem a enfonsar el grup. En comptes d'això, ens sentim desgraciats.

–*Voilà*. És amor.

–Vull una passió real, sincera i clara, no pas llot i desgràcia.

–Subestimes el valor de la teva inèrcia i abatiment. –Falmouth havia estat dormitant, a remolc de la conversa. Ara la seva atenció se solidificà.– La desgràcia és molt millor que la felicitat. És un auspici que estiguen junts en el grup.

–Només perquè siguem desgraciats com qualsevol gran grup de rock no significa que no fotem pena.

–Us exigiu massa. La majoria de grans grups de rock no tan sols són desgraciats, també foten pena, si els escoltes amb prou atenció.

–Tu mai no has entès res de la música, Falmouth.

–No, mai. No vols una cigarreta?

El grup amb prou feines cabia a l'espai d'assaig, anteriorment la sala d'estar de la bateria Denise Urban, ara amb el terra triplement encatifat i les finestres balconeres cobertes amb una vànova per aïllar els sons del grup d'irritats veïns. Denise, musculosa i gairebé sense pit, amb una ínfima samarreta blanca, els ulls blaus mig coberts pel serrell tenyit amb henna, s'aguantava en equilibri en un tamboret entaforat entre la cuina i la vidriera que donava a la seva habitació. En un sofà de quadres esfilagarsats, sota prestatges que penjaven dels suports, seia Bedwin Greenish, el guitarrista, lletrista i arreglista del grup. Bedwin duia camises de quadres cordades fins al

coll, i es tallava els cabells ell, amb tisores de criatura. Seia caragolat al voltant de la seva guitarra elèctrica negra, amb les cames de pana entortolligades, un peu pujant i baixant dintre de la vamba, i el cap tan enfonsat que les ulleres se li acostaven als dits, que corrien com una aranya, silenciosos pel calat de la guitarra.

Matthew era dret al centre de la sala, repenjat al suport del micròfon d'esquena a la bateria, amb la guitarra acústica penjada a l'espatlla però oscil·lant intacta. Matthew només coneixia acords rudimentaris: les seves notes eren accessòries per al so del grup. Va tombar-se i s'ho quedà mirant, impotent, mentre Lucinda, que arribava l'última, es barallava amb l'enorme funda rígida per passar per la porta de la cuina. La sala estava prou en silenci perquè se sentís com Bedwin taral·lejava al fons de la gola les notes d'un solo imaginari.

–Ei –va dir Lucinda.

–Ei –va dir Denise.

–Eh? –va dir Bedwin.

Matthew féu un cop de cap quan Lucinda se situava en el lloc de costum, a tocar del seu colze esquerre. En posició de baixista, pivot entre la bateria i el cantant, era l'únic intèrpret que absorbia les reaccions de tothom. Estaria de cara a Bedwin, també, si és que ell mai aixecava el cap. Però fou amb la presència de Matthew amb què s'afinà, els ulls delicats del noi fermament desviats de la direcció d'ella. Lucinda percebé una mena d'empremta calòrica del perfil d'ell, a la banda del cos més propera a Matthew.

La sensació, agradable o desagradable, era prou familiar per a deixar-la de banda. Va connectar-se i afinà les cordes.

–Que algú em doni un sol.

Bedwin pessigà una nota, sense amplificar; aleshores va connectar-se i tornà a pessigar-la. Denise féu repicar la caixa clara amb to d'advertiment. Matthew tossí.

Lucinda féu saltar la corda mal afinada, però li fallà l'orella.

–Perdó, un altre sol?

Matthew i Bedwin replicaren tots dos amb les guitarres. Aquesta vegada ella va clavar-lo.

–Bé, en Bedwin té una cosa nova que vol provar –va dir Matthew, encara sense mirar a ningú en concret.

–Fabulós –digué Lucinda.

No va semblar que Bedwin reconegués la conversa; encara tenia les ulleres magnetitzades en el mànec de la guitarra.

–Sí, però abans fem una repassada –digué Denise.

A més del batec de la música de tots, ella era la consciència de l'aspiració del grup al professionalisme. Feia deu dies que no assajaven. Així doncs, tots quatre feren la meitat de la llista d'actuació: «Ciudadà merdós», «Sensació temporal», «El convidat» i «L'infern és per als edificis». Aleshores van treballar unes quantes vegades l'acabament de «Canari en la màquina de Coca-cola», barallant-se amb l'esmunyedissa sincronització del punt final. El grup posseïa aquestes cinc cançons i cinc més. N'hi havia prou per a fer una sèrie que, tocada amb energia, durava trenta-cinc minuts. Una durada apropiada, si es comptava amb la xerrameca entre cançons i els falsos començaments, a més d'una pausa després d'«Estimada Sarah» amb què calia esperar uns aplaudiments que els farien tornar a l'escenari per acabar amb «Disculpes de segona mà». Una durada apropiada, però el grup ja estava fart

de «Febre de ceres» i «Sensació temporal». Les cançons més velles de la llista: totes dues produïen una sensació incòmoda i fràgil. Tots animaven Bedwin perquè escrivís més cançons. Feia temps que no n'escrivia. No era pas que ningú tingués la intenció de començar a deixar-se endur pel pànic.

Lucinda adorava tocar les cordes gruixudes del seu instrument, construir amb les notes estirades un pont físic entre el batec picant de Denise i els acords de Bedwin, un pont sobre el qual la veu de Matthew podia córrer o arrossegar-se o saltironejar. Ella sentia que havia d'amagar la seva passió secreta pels assajos, la infreqüent amplitud de plaer que sentia senzillament de generar les mateixes figures una vegada i una altra, aquelles línies de baix, greus, murmurades, que Bedwin havia escrit pensant en les capacitats de la noia. No era la més ràpida, però d'altres intèrprets li havien assegurat que posseïa l'únic que calia: tenia ritme. Tenia sentiment. Lucinda es consolava en aquests conceptes sense comprendre'ls del tot. Els baixistes eren un gremi secret, cadascun convivint amb l'instrument malgirbat i mancat de respecte, a canvi del benefici desagraït de la música mateixa. Lucinda havia llegit en algun lloc sobre la discussió de qui extreia més plaer de l'acte sexual: el mascle o la femella. Estava convençuda que la resposta musical seria la baixista.

A mig ensenyar la cançó nova al grup —s'havia acostat a la bateria i ràpidament establí una figura perquè Denise la toqués, ensenyà a Lucinda una línia de baix tocant-la amb les dues cordes superiors de la guitarra, i tocà els acords perquè Matthew el seguís—, va semblar que Bedwin dequeia en un descoratjament, amb la mirada glaçada en el punt que ocupava entre els coixins de quadres. La cançó era viva i

atractiva, els canvis eren fàcils de recordar i d'interpretar, i el grup progressà per diferents estrofes animosament, esperant que Bedwin els il·luminés. Però en comptes de proporcionar les línies principals amb la guitarra o d'oferir una lletra a Matthew, va caure en el silenci, i tot seguit emeté un dèbil gemec. Els intèrprets s'encallaren en un alto incongruent.

–Ei, Bedwin –digué Matthew–. Estàs bé?

–Sí... Ho sento...

–Bedwin –digué Denise, més eixuta–. Has menjat res avui?

–Eh..., sí, sí.

–Explica'm què has menjat.

–Eh..., segur que he menjat segó amb panses.

–Vull dir que si has sopat o res, Bedwin. Abans de venir a assajar.

–No sabia dir-te quan he menjat exactament –mastegà, desafiador.

Sospirant, Denise s'esmunyí de darrere de la bateria.

–He comprat menjar avui, tot el que vulguis. Què et sembla una cervesa de gingebre i un entrepà de mortadel·la? Tinc cervesa, també, si algú en vol.

Bedwin apartà la guitarra a un costat, gastant un esforç mínim per alliberar-se'n del pes, i seguí Denise cap a la cuina. Lucinda i Matthew es quedaren sols. Matthew passà el cap per sota de la cinta de la guitarra i aparcà l'instrument repençant-lo en un amplificador. Lucinda descarregà el baix. Acompanyada de la dèbil música de la nevera de Denise, que començà a riure i gemegar en el moment en què li obriren la porta, i el repic d'una fulla de ganivet en pots de mostassa i de maionesa, tots dos es traslladaren als coixins buits. El sofà

espellifat cedí, amable, i els cossos s'enfonsaren i entraren en contacte pels colzes i les espatlles.

–Tinc problemes –digué Matthew.

–Quins problemes?

–Vaig plegar dimarts. La doctora Marian es va empenyar tant que no em deixa ni anar a la meva taquilla. La Prestatge s'està morint de fastig i ningú no ho vol admetre.

–Qui és la Prestatge?

–La cangur. Ja t'en recordes.

Lucinda i Matthew havien promès no parlar per telèfon. Els deu dies des de la ruptura havien transcorregut sense aquelles trobades casuals per a les quals ella, amb el cor que li anava a batzegades, s'havia preparat a l'entrada de cadascun dels dominis habituals d'ell: la fleca Back Door, la pizzeria Hard Times, cal Netty. La intimitat abandonada de tots dos habitava com un rumor entre ells, independent i carregada d'electricitat.

Lucinda posà la mà entre els cabells de Matthew. Ell repenjà el crani en la mà d'ella. Lucinda localitzà un minúscul niu de flocs de caspa a la cassoleta de l'orella, de color vermell encès, com sempre.

–Tornaràs d'aquí a una setmana –digué ella.

–Aquesta vegada no ho sé pas.

–Tenies res d'important a la taquilla?

–És que estic més preocupat per la Prestatge.

–La Prestatge probablement només està una mica deprimida.

–A la Prestatge no hi ha qui la consoli, hòstia puta.

–Veus aspectes de tu mateix en la cangur –digué Lucinda, dolçament–. Però tu no t'estàs morint.

–Podria ser que m'estigués ofegant lentament, qui ho sap?, no és fàcil de veure. Com tots nosaltres. Ens n'anem cap als trenta i no hem fet res. Mira en Bedwin. Ni tan sols no és capaç d'alimentar-se, i ell és el nostre geni.

–La cançó és bona.

–Encara no és una cançó –digué Matthew–. No té lletra, m'ha dit.

A l'interior de la cuina, Bedwin s'ennuegava engolint menjar. Un bullidor repicava al fogó. Denise continuava ocupada dels fogons i la nevera; els deixava intimitat.

–Qualsevol pot escriure una lletra –suggerí Lucinda.

–Qualsevol pot estar en un grup coix, qualsevol pot netejar els pèls que perd una cangur deprimida que fa la muda, qualsevol pot eixugar les llàgrimes dels ulls infectats d'un bàndicut, qualsevol pot emmanillar un mico –digué Matthew, salvatgement–. Posats a fer, qualsevol pot contestar telèfons a la puta galeria falsa i estúpida d'en Falmouth, o treballar en una sex-shop...

–La Denise no treballa en una sex-shop –xiuxiuejà Lucinda–. No aixequis la veu.

–Boutique de masturbació, com se'n digui.

Lucinda s'adonà que havia despeninat Matthew en tocar-li els cabells, en trencar la distància. Si hagués estat ell qui parlava consoladorament, ara de segur que ella estaria en el paper de Matthew. L'abjecció i el consol s'intercanvien entre ells tan ràpidament i amb tanta facilitat com un corrent elèctric.

–En Bedwin és l'únic de nosaltres que de fet viu per al seu art –va dir Matthew, en un to més uniforme–. I mira com va.

–Potser sí que hauries de plegar del zoo.

–No puc abandonar la Prestatge.

–És una femella, doncs?

Lucinda, sobtadament presa d'una gelosia absurda, estava segura que sabia la resposta.

–És una femella. Una cangur.

–És clar –va dir ella, amargament.

Denise i Bedwin emergiren de la cuina. Matthew i Lucinda se separaren precipitadament al sofà.

–I una cervesa d'aquestes? –preguntà Lucinda.

–Sí.

Denise n'engrapà una de la nevera. Lucinda descaragolà el tap de la cervesa i féu una llarga glopada de l'ampolla. Matthew arrufà les celles i es tombà d'esquena al grup. Recuperaren els instruments i, quan Denise ho marcà, repetiren «L'arbre de la mort», probablement la favorita entre les seves cançons si havien de ser sincers amb ells mateixos. Bedwin, recuperat amb l'entrepà, aconseguí un solo agut, retorçat. Matthew abaixà la veu fins a un xiuxiueig durant el pont, seduïnt una audiència que no hi era.

A l'exterior, una nit sense lluna havien caigut sobre els pisos amb terrassa del carrer Landa i l'avinguda Kenilworth, ombres que envaïen les escales de formigó, cobertes de matolls verd jade, que sorgien del silenci de cotxes estacionats, tan llunyans de la calor de l'asfalt i del xerric de rodes a Silver Lake i Hyperion. A l'altra banda de les finestres del grup alguna cosa quadrúpeda xocà sota les fulles, desafiant a assaltar el cubell de la brossa de Denise. A l'interior, el quartet fou complet durant un instant, divertit en l'abraçada del so que produïen ells mateixos, lliure del temps i de la

vacil·lació. Ai si pogués continuar indefinidament. Bedwin escrivia cançons curtes.

El grup encara no tenia nom, tot i que n'havien parlat centenars de vegades.

El que fos va entrar a la brossa, grinyolant mentre saquejava una bossa de menjar per a endur-se, folrada d'alumini.

–Toquem la nova –va dir Lucinda, després que el grup quequegés i romangués en silenci–. No me la puc treure del cap.

Va acabar-se la cervesa que li quedava, anà a la nevera i n'agafà una altra.

–Ja ho he dit a en Matthew i la Denise –explicà Bedwin–. És que no tinc lletra.

–No passa res –respongué Lucinda mentre s'eixugava la boca–. Ja n'escriràs alguna.

Va deixar l'ampolla nova a la base del seu ampli i recuperà la posició, expectant.

–Ho he estat provant. Tinc alguna mena de problema amb la llengua.

–Què vols dir?

–Amb les frases..., les paraules.

–Ja sabem què és la llengua, Bedwin –digué Denise, sense eixutesa.

Ara tots tres s'havien tombat cap a Bedwin, mig conscientment, com si estenguessin el braç per sostenir algú que acaba de sortir de l'hospital, un home que comença a baixar una rampa amb crosses.

–El meu problema és que ja no crec en el lloc d'on vénen les frases.

–La Lucinda diu que qualsevol pot escriure lletres –anuncià Matthew.

–Vés-te'n a la merda –digué Lucinda–. Va, toquem-la i prou. Ja m'inventaré alguna lletra, segur.

–Jo no volia... –començà Matthew.

–No, tens tota la raó –va respondre Lucinda–. Agafa la guitarra.

Lucinda pessigà les cordes del baix, iniciant la cançó de cop, i plantà les cuixes en una nova posició, de cara a Denise, exigint la resposta de la bateria. Denise respongué a la crida: marcà un ritme doble. El so era vivaç, estrany, preverbal, el baix i la bateria el rudiment de la vida mateixa, discussió i provocació, i en cada canvi de la figura un bes de comiat fins que el cúmul de notes tornava a començar. Qui necessitava una lletra? Qui necessitava ni tan sols guitarres, aquelles gemegaires presumides? Lucinda se sentia violentament impenitent. I quan les guitarres entraren, no li va saber pas més greu. Enfrontar-se al repte de Lucinda havia alçat fins i tot Bedwin, que ara confessava amb la línia principal que la seva cançó sense lletra tenia un ganxo melòdic.

Denise accelerà, i a ningú no va importar-li.

La cosa que remenava la bossa els sentí. Va deixar caure la carcanada de pollastre que havia agafat de la bossa aluminitzada i lladrà la seva cançó a les copes dels arbres.

–Ulls de monstre! –crijà Lucinda en l'àpex de la tornada.

Els altres es tombaren i se la quedaren mirant, bocabadats.

–Aparta't dels meus ulls de monstre –cantà sense to en reprendre's la tornada–. El millor que he fet per tu és apartarte dels meus ulls de monstre...

Aleshores cercà a les palpentes el camí cap a l'inici de l'estrofa:

–Abans que els meus ulls et destrueixin, corre, corre...
–Va taral·lejar per omplir una altra línia:– Na-na-ha, mira com els meus ulls t’odien, duna-na, duna-na...

Matthew, sense mirar Lucinda, engrapà la lletra a la següent passada. Ajuntà les puntes dels peus i la cridà a les finestres cobertes com si volgués fer-la sortir a la nit; després abaixà el registre, entonant la lletra com un advertiment aquesta vegada, els cabells caiguts endavant, preciosos, sobre els ulls. Bedwin assentí. Va deixar de tocar fragments per omplir en favor dels canvis d’acord nus, puntejant la tonada en el compàs accentuat. Denise assotava els plats amb incontinència, elevant-se per damunt del so que feia el grup. La lletra estava carregada amb una autoritat i un pànic que cada intèrpret sentia com una confessió. Una expressió que no podrien haver sancionat sols, tan sols col·lectivament. La cantaren junts en murmuris la següent vegada, sencera, amb la tornada ara inevitable, inseparable dels acords de Bedwin:

Apartat
dels
meus
ulls de
monstre...

Els cors de tots s’apinyaren al voltant de la jove cançó com si fos la flameta d’una foguera en la foscor salvatge, alguna cosa que nodrien i que els alimentava a ells en retorn.

Lucinda, amb pantalons curts i samarreta sense mànigues, s'estirà, asseguda en una cadira de la cafeteria Millie, mentre es feia ombra als ulls amb un braç nu. El cafè fumejava damunt de la taula, encara sense tocar-lo, massa calent per al dia. La llum de migdia l'havia arrossegat fins a la taula de la vorera com una serp atreta a prendre el sol sobre una roca. Vianants esporàdics passaven com taques sobre les seves formes ombrívols. Los Angeles era un desert. Els cotxes de Sunset Boulevard semblava que fossin a quilòmetres de distància enllà del límit de la vorera, matolls rodants que escombraven camins que no anaven enlloc.

En les profunditats del luxe de l'èxtasi de Lucinda sonà una alarma. Va alçar l'avantbraç dels ulls. Un home baixet amb ulleres de muntura de pasta negra i gorra de beisbol posada del revés s'havia inclinat en silenci per encaixar la cara a l'aixella de la noia, i el nas gairebé li fregava la tofa de pèls, amb els llavis i les parpelles mig aclucats en una expressió de delectació. L'home, potser d'uns cinquanta anys, duia una americana arrugada sobre una samarreta grisa de màniga curta, amb texans i vambes. Ell féu un bot enrere quan ella es bellugà, com si ella l'hagués sorprès. Lucinda suposà que sí que l'havia sorprès. L'individu tenia una qualitat abrupta i atabalada, com un ànec acabat de despertar.

—Molt de gust —va dir l'home, redreçant-se—. La manera com seies era extraordinàriament encisadora. Espero no haver-te molestat.

—Doncs sí.

—Doncs ho lamento. Jules Harvey —digué, i va oferir la mà, que ella prengué sense pensar.

–Lu... –començà a dir, però va aturar-se i deixà caure la mà.

–Luce? Que podries dir-me on és l'avinguda Maltman?

La cambrera tatuada de Lucinda s'acostà a la taula i féu lliscar el compte sota un platet.

–Maltman és el següent carrer –assenyalà Lucinda–. Mira, això no ho hauries de fer.

Va xarrupar el cafè tebi, que ara ja no valia res. Hauria d'haver-lo demanat amb gel.

–Vols dir...

–Acostar-te d'amagatotis a la gent –digué ella. No volia saber com ho anomenava ell.

–Ja ho sé, ja ho sé. –Va estrènyer els llavis, sospesant la indulgència. Finalment sospirà, com si trobés la capacitat de perdonar. Va rebuscar per la butxaca interior de l'americana i tragué un plànol plegable.– Has sentit parlar de la galeria Falmouth Strand?

Va acompanyar Jules Harvey fins a l'entrada a la galeria, una zona de caos. El fotògraf de *La Molèstia*, un ros corpulent amb jaqueta de pell, entrava per la porta carretades de material procedent de la furgoneta estacionada en doble fila. Just a l'interior, Falmouth presidia, gesticulant furiosament. Explicava alguna qüestió al redactor de *La Molèstia*, les rastes del qual amortallaven el bloc de notes on anotava les paraules de Falmouth.

–Jules –va dir Falmouth, interrompent-se quan entraren per la porta–. Estic encantat de veure't. Tenim una mica de desori. Has conegut la Lucinda, veig.

Clavà els ulls en Lucinda, una mirada de pànic reservada únicament per a ella.

Jules Harvey féu que sí, amb l'expressió serena. Potser per a ell l'episodi de la vorera era un preludi raonable a la presentació. Es retorçava les mans, vacil·lant, i mirà cap als racons enfosquits de la galeria.

–Vaig a fer un cop d'ull... No hi ha pressa...

–La Lucinda pot ensenyar-te l'oficina de queixes.

Jules Harvey seguí Lucinda a l'interior del petit laberint de cabines. Una de les estudiants en pràctiques de Falmouth, asseguda a la seva cabina, mogué el bolígraf com a salutació, i després tornà a la trucada amb les celles arrufades. Al bloc groc que tenia al davant havia esgratinyat: «ningú no m'havia parlat mai de l'envelliment/crema hidratant/mort». Els llums del telèfon de Lucinda feien pampal·lagues: un altre grup de tres queixosos que s'esperaven. Ara també telefonaven al matí. La genialitat o la follia de Falmouth, el que fos, s'havia expandit lentament i engolia Los Angeles.

–Espera't aquí dins –va dir Lucinda a Jules Harvey, tot assenyalant una altra cabina buida amb el cap–. Pots escoltar, però no agafis el telèfon.

–És clar.

Harvey s'ajustà la muntura negra de les ulleres i prengué seient, dòcil com un xai. Lucinda va haver de recordar-se que ell li havia envaït la perifèria, li havia robat les olors particulars.

–Queixes –va dir al micròfon.

–Digues alguna cosa per poder saber que ets tu –va dir la veu que ella reconegué.

Lucinda va quedar-se sense respiració.

–Estarem encantats de deixar constància de qualsevol insatisfacció que vostè hagi experimentat, senyor.

–He hagut de penjar tres vegades amb aquella altra noia –va dir l'usuari.

–Ara ja no n'hi ha cap necessitat, senyor.

–Sí, ja sento que ets tu.

–Sí.

Cap dels altres queixosos interessava Lucinda gens ni mica. Li havien provocat curiositat en els primers dies, una setmana com a màxim. Al cap de deu dies, sentia com anava convertint-se en un estri d'enregistrament. Els queixosos parlaven de marits i mullers i amants i criatures, des de cabines pròpies xiuxiuejaven la seva desesperació perquè tenien feina, trucaven per menysprear la qualitat de restaurants i hotels i limusines, gemegaven per dificultats per a efectuar moviments intestinals o per persuadir algú que llegís els seus guions o poemes. Buscaven la seva comprensió. Utilitzant les frases escrites per Falmouth, ella hi feia front enèrgicament, tractant-los de senyora i senyor, tallant-los abans que s'agafessin confiances. L'únic que importava era el queixós brillant, que li interessava massa i tot. Les seves paraules eren com un batec detectat en un enorme còrpora morta. Semblava que nasquessin quan ell les pronunciava; brotaven en el lloc secret entre la seva veu i les orelles de Lucinda.

–És això –va dir ell–. Hi he estat pensant des que vam penjar. Quan jo era més jove, m'encantaven els cossos de les dones. Em tornava boig imaginant-me'ls. Era com si les dones mateixes fossin les custòdies d'aquells animals gloriosos que jo volia amanyagar. No parava d'intentar apartar-les del

camí a fi de poder tirar endavant amb aquesta agenda que jo tenia amb la seva..., ja ho saps, la carn.

Lucinda ara estava agraïda per la infestació de la galeria per part dels periodistes. Tindrien Falmouth apartat. Tant de bo que no hi hagués un ensumador d'aixelles a una cabina de distància. Tenia l'esperança que Jules Harvey estigués escoltant les converses de les estudiants en pràctiques, no pas la seva. Lucinda sentia que l'estudiant murmurava assentiment al micròfon, i el bolígraf gargotejava amb força enrenou, omplint pàgines de llibretes amb explicacions de queixes, com Falmouth exigia.

–Després –continuà el queixós–, vaig adonar-me que no eren els cossos de les dones el que jo estimava: eren les dones, les dones reals. Ja sé que això no sembla pas un gran èxit. Però les dones van esdevenir les meves amigues reals.

–Això no sembla un problema –xiuxiuejà Lucinda.

–Durant un temps no ho va ser. Durant un temps jo vaig estar prou content de tenir relacions sexuals amb els cossos de les meves amigues. Però al cap del temps em va cansar. No recordava què estimava dels cossos perquè havia agafat massa afecte a les dones. Era com un triangle viciós.

La gorra de beisbol de Jules Harvey i les ulleres brillants s'alçaren a l'horitzó de la cabina de Lucinda. La noia va tornar-se, fingint que no se n'havia adonat. Pensant en l'impe-ratiu de Falmouth, va etzibar:

–Quina és la seva queixa exactament, senyor?

–La mateixa de sempre –digué el queixós–. La nostàlgia, però no és la nostàlgia normal. Més aviat és nostàlgia *vu*. Desitjar el desig, en comptes de desitjar la cosa en qüestió.

Lucinda lletrejà D-E-S-I-G, amagant el bloc de la vista amb l'espatlla. Quan va tombar-se, però, veié Jules Harvey que sortia silenciosament per la porta calçat amb les vambes altes i anava a la banda de davant de la galeria.

—Els cossos de les dones ja no li interessen? —va preguntar ella.

Immediatament es penedí d'una pregunta que semblava massa interessada.

—Ara ni tan sols puc pensar clarament en els cossos de les dones, això és el que intento explicar. L'únic en què puc pensar són dones en concret. Les seves cares, les seves paraules. Els cossos estan totalment eclipsats. És com si ja no pogués veure el sol. Abans tenia una sensació de propòsit en la vida.

—Un paio m'acaba de posar la cara a l'aixella fa un moment —va xiuxiuejar Lucinda—. Un complet desconegut, en un restaurant.

—Per què no m'ho deies abans?

—Estic sobtada, suposo. Se m'ha acostat mentre jo estava asseguda amb els ulls tancats.

—Veus? Això és una persona amb prioritats.

—No el considero gaire persona.

—M'hi jugo alguna cosa que és un capdavanter en el seu camp. Aquests tipus prosperen en el món modern.

—No és tan autoritari com t'imagines. Sura com una dent de lleó humà. Li hauria d'haver obert el cap, però té una expressió massa trista.

—Ara m'estàs fent posar gelós. Estic segur que jo tinc l'expressió el doble de trista que la teua dent de lleó humà...

Falmouth i el periodista penetraren en el laberint de cabines, amb Falmouth que xerrotejava en un corrent continu,

animat amb el seu públic imaginari. El fotògraf s'hi desplaçava en òrbita, tirant retrats amb una màquina minúscula entre les urpes carneses.

–Puc trucar-te més tard? –preguntà Lucinda.

–Què?

–Dóna'm el teu número. Ara no puc parlar.

–És bona idea?

–Ja t'ho explicaré després. He de començar a recollir queixes.

–Em pensava que això era el que fèiem.

–Sí, però...

–Ja et trucaré –va dir ell, i penjà.

Lucinda caminava per Sunset Boulevard i passà de llarg del seu Datsun estacionat; se sentia radiant i trastornada. Els conductors alentien la marxa per examinar-la, una rara variant, però Lucinda no tombava el cap. La vorera es corbava sota seu com una roda d'hàster, la ciutat es caragolava per trobar les seves petjades. Pel seu costat passà monstruós un Jeep amb una adhesiu de para-xocs que no havia vist mai, i que deia «ABOQUEU AMOR ALS LLOCS TRENCATS». Les ones de calor d'abril dissipaven l'atmosfera enclaustrada de la galeria de Falmouth.

La feina era pitjor que l'anterior, preparant caputxinos al Coffee Chairs. Li robava una solitud que fins ara no sabia que hagués cobejat, la pau assolida duent a terme algun propòsit senzill de manera adequada, a plena vista del públic però amb la seva identitat i el seu misteri intactes. Fer funcionar la cafetera, que cremava i gemegava –fer saltar cassons de cafè

xopat de vapor i ataconar cafè acabat de moldre en el seu lloc, fer sortir el vapor a pressió per les vàlvules en explosions controlades, eixugar com un llampec la brutícia de les juntes i sortides abans de cremar-se els dits— era igual que tocar el baix, un servei anònim ple de satisfacció secreta davant la precisió, la claredat, el *tempo*. I li aportava una versió de la fama. Ella observava com els clients de la cafeteria la reconeixien arreu on anava, però declinava les seves mirades. Els usuaris de Falmouth, en comparació, li estiraven el seu jo particular, l'empastifaven amb els seus egos.

Falmouth tindria sort si algun museu li comprava l'arxiu llunàtic d'afflicció i l'emmagatzemava al soterrani, perquè s'hi podrís. Les queixes eren una marea, una escuma sense gràcia que ho esbandia tot, i en declarar el seu projecte, Falmouth havia atret aquesta marea fins a la seva porta. Però les queixes existien abans que Falmouth, i continuarien existint després. No s'hauria d'obligar ningú a escoltar-les. Lucinda mai no cobraria prou. Que Falmouth agafés les trucades ell: això és el que a Lucinda li hauria agradat dir al periodista de *La Molestia*. Aquesta era la seva queixa. Per què el brillant queixós no havia ofert el seu número? No semblava pas el marit de ningú. Lucinda s'adonava del poc que l'havia visualitzat. Era el murmuri a la seva orella, i prou. Ella havia espatllat les coses, s'havia tornat massa íntima en demanar-li de telefonar? Que potser això no hauria de ser el que ell volia?

La fuga de Lucinda la dugué a traspasar les portes de Sense Vergonya, pel costat d'uns quants miradors absorts davant de llargs prestatges de pròtesis de goma i estris electrònics, ampolles de líquids lubricants, i elegants prestatges de vídeos, amb l'art rubicund i carnós de cara al taulell.

–Que hi és, la Denise?

La dona que hi havia al costat de la caixa enregistradora va assenyalar cap a una porta mig oberta.

–Té descans.

Lucinda s'obrí pas amb l'espatlla al magatzem ple fins al capdamunt de caixes de cartó, per una porta decorada com un santuari amb fotografies de Polaroid de cares masculines gens felices, enganxades amb xinxetes. Denise seia en una cadira plegable de fusta amb un entrepà sense desembolicar damunt d'una caixa; davant seu, les vambes plantades en un desert d'encenalls d'escuma.

–Què passa? –va preguntar Denise.

–En Falmouth m'està fent tornar boja.

Lucinda no va esmentar l'home el nom del qual no coneixia. L'aire del magatzem era dens, les caixes atapeïdes de material eròtic eren massa abjectes per a contemplar-les. Lucinda, transpirant, sentia un tic plaent als tous de les cames i s'adonà de la força amb què havia recorregut Sunset. Va passar els dits per la filera de cares de Polaroid.

–Qui són?

–La llista dels merdosos. Quan atrapem un pispa, li fem una foto. O a qualsevol que no volem que torni.

Lucinda va buscar Jules Harvey, però no hi era inclòs.

–Avui això està mort –digué Denise–. No em necessiten. Seu.

–He passat tot el matí en un aparador poc il·luminat. Podem anar a fer una cervesa?

–Esperat que m'empassi aquest entrepà.

–Tinc una idea encara millor. Anem al zoo.

Denise badà els ulls.

–Vols veure en Matthew?

–L’han despatxat. És per això que és un bon moment per a anar-hi. Podem mirar els animals.

–D’acord.

Lucinda tornà a passar els dits per les Polaroid.

–Tens la màquina aquí?

Denise assenyala un armari.

–Agafem-la.

La majoria dels cangurs de Los Angeles estaven reclinats en grup sota l’ombra dels arbres en un turó bru, amb matolls. Prestatge, la cangur, segregada en un pou de formigó, estava eixancarrada de panxa enlaire amb encís desganat, exhibint un estómac blanc i negre i una pota alçada cap al cel en una desesperada exhibició de submissió a ningú en concret. El paviment del seu asil inclinat estava tacat aquí i allà amb regalims de pixats o vòmits, i el terra era ple de bocins d’amanida sense menjar, escampats i destenyits pel sol. Lucinda, engrapant la càmera Polaroid, inclinà el cos tant com va poder per damunt de la vora del tancat i féu un retrat de Prestatge. La càmera obedientment expulsà el seu producte. Lucinda retirà de la funda el quadrat negre prenyat i el sacsejà en l’aire sec.

–No em puc treure aquella cançó del cap –digué Denise.

–Quina cançó?

–Ja ho saps, «Ulls de monstre».

–Què li passa?

–No ho sé: la melodia, la tonada, la lletra, tot plegat. En Bedwin està més inestable aquests dies, però també és més un geni.

—Sí —admeté Lucinda—. És molt bona.

El zoo era un laberint de rutes circulars desordenades per la construcció, amb camins tallats per bastides i aparadors protegits amb plafons de fusta. Semblava que els animals visibles estaven aturats, espatllats, damunt de la seva porció de terra esgratinyada i nua, les seves elevacions. Un marrà amb una erecció recorregué de puntetes la vora esculpida d'un cim artificial, seguint una femella que saltava a l'altre extrem del seu limitat regne mental. Les mones penjaven de palmeres llunyanes, més fruita que animal, negant-se a ballar. Un coiot exasperava els límits de la gàbia, flairant la distància de turons que podria haver conegut. Les tortugues pedalejaven en la pols. El zoo era una abrasió, l'àrid esquelet de Los Angeles que sobresortia i es feia evident.

Lucinda va embutxacar-se la instantània i passejaren, cercant els ocells més menuts i els llangardaixos, els petits poemes deprimits velats entre el fullatge.

—L'horòscop del grup per a avui deia «una nova empresa o un objectiu a llarg termini rebrà una injecció de confiança» —digué Denise—. Em sembla que volia dir una cançó nova.

—L'horòscop del grup?

—El llegeixo cada setmana. El grup va néixer un setze de febrer.

—Som més fetals, em sembla —digué Lucinda—. Necessitem fer una actuació. I necessitem un nom.

—Necessitem més cançons bones —digué Denise.

—Ja tenim cançons bones. «L'infern és per als edificis» va sonar de primera ahir a la nit.

—En necessitem més. I a «Canari a la màquina de Coca-cola» li cal un acabament millor. A més, en Bedwin ha d'aprendre a estar dret mentre toca. No pot seure a l'escenari.

–Potser li trobaríem una cadira ben alta. Podria quedar estrany.

–Potser tu podries escriure una lletra nova per a «Estimada Sarah» –rumià Denise–. Potser el problema és la lletra.

–I qui és l'estimada Sarah, ara que en parlem? És una cançó com... maleïda.

–Em sembla que en Bedwin va sortir amb una Sarah una vegada durant uns cinc minuts.

–No m'havia adonat que en Bedwin fos capaç de fer una encaixada de mans en cinc minuts. Em pensava que era més aviat del tipus que llangueixen durant anys sense badar boca. Jo sempre havia donat per fet que la Sarah era algú que no sabia que existia una cançó d'ella.

–En Matthew està bé, però –digué Denise–. Cada vegada s'assembla més a un primer vocalista de debò.

–Què vols dir, «un primer vocalista de debò»?

–Molt més *sexy*, i més relaxat, de la manera com està dret davant el micròfon amb les puntes dels peus ajuntades i arrossega les paraules, com si no es molestés a pronunciar les consonants. De la manera com ha cantat la cançó nova. Ja saps de què parlo.

Lucinda no va dir res. Panteixant a causa de l'ascens fins a les terrasses dels simis, van aturar-se, estacionades davant d'un lèmur amb ulls de papu de dibuixos animats.

–Et sembla que en Matthew se sent feliç en el grup?
–preguntà Denise.

–Em sembla que està deprimat –respongué Lucinda, irritada–. Em sembla que la vida se li està desmuntant, pràcticament.

–De debò? A mi m'ha semblat que estava bé.

–Està fatal, fatal.

–Et sembla que deixarà el grup?

–Mai. Som l'únic que té.

–I tu?

–A mi m'encanta el grup. El grup està bé. És encara millor ara que en Matthew i jo hem trencat. Molts grups de rock-and-roll estan fundats en trencaments, triangles amorosos, situacions d'amor i odi. El grup no podria estar millor.

Lucinda se sentí com imitava Falmouth, i callà. Donant l'esquena al badoc lèmur d'ulls humits va engrapar el braç de Denise i arrossegà la dona més baixeta cap al seu costat de tal manera que es quedaren maluc a tocar de maluc. Entraren en tàndem, sentint una aliança fora de l'abast de les paraules. Eren les noies del grup sense nom, la secció rítmica.

–Tornem i anem a veure aquella cabra muntesa del penis vermell ximple.

–Potser l'atraparà i se la follarà.

–No l'atraparà mai. Ella sempre es queda a l'altra banda de la muntanyeta artificial. Els del zoo es van equivocar, van portar les cabres que no tocaven: a ella no li agrada ell. Ell s'està tornant boig lentament.

–Potser sí, però potser ella deixarà que ell l'atrapí. Em sembla que podria ser avui. Vull veure-ho.

–Estic segura que follen tota la nit –digué Lucinda–. Tot el zoo. Tota la nit, cada nit, quan no mirem.

Per la finestra de darrere de la cuina, al carrer Reservoir, Lucinda podia veure, per damunt de la teulada d'una botiga de pneumàtics i contra un fons de palmeres grenyudes, l'elevat

rètol rotatori de la Clínica Podològica. Representava un peu de dibuixos animats amb cara i extremitats minúscules: una banda era un peu feliç i cuidat, lluent i segur de si mateix, amb mans amb guants blancs alçades joiosament, i l'altra banda era un peu gemegós i espatllat, descurat i fatigat, agafat a crosses i amb l'enorme dit gros embenat. La vista de Lucinda era d'un tall de tres quarts del rètol mentre girava en la seva vetlla sobre Sunset Boulevard: peu feliç i peu trist suspesos en diàleg etern. Les dues imatges es presentaven no com una elecció entre l'una o l'altra, sinó com un etern matrimoni d'oposats, l'emblema d'algun antic sistema filosòfic basat en el peu. Aquest era l'oracle de Lucinda: una mirada per triar el peu feliç o trist, i s'havia llançat la moneda, per legislar sobre qualsevol decisió que ella hagués delegat en el déu peu.

Al costat del llum de la seva taula hi havia mig entrepà del Cafè Tropical Cubà en un niu de paper d'alumini, un bocí de paper groc estripat amb un número de telèfon gargotejat al damunt, una instantània Polaroid d'un cangur grogós estirat de panxa enlaire sobre una franja de formigó a l'ombra, i un telèfon sense fils.

Quan Lucinda se separà de Denise i tornà a la galeria, va trobar que el brogit s'havia dissipat, els periodistes i Falmouth havien marxat, el fort estava custodiat per les estudiants en pràctiques; les dues noies havien agafat un ritme i contestaven els telèfons que parpellejaven contínuament i transcrivien les queixes. Lucinda s'hi tornà a unir. Quan la pujada del vespre hagué disminuït, una de les interines s'inclinà sobre la cabina de Lucinda i li passà un tros de paper.

—L'home ha dit que tu sabries qui era —anuncià la interina secament.

Ara, amb els capcirons dels dits que empenyien el perillós bocí de paper, els dígit que esmicolarien els límits, Lucinda féu una ullada enlaire. El rètol del peu completà un gir, i aparegué una cara a la vista: el peu trist. Lucinda va deixar el telèfon intacte.

En comptes d'això, s'endugué la Polaroid a l'escriptori i localitzà un bolígraf, un sobre i un segell. Escrivint amb l'esquerra a fi de dissimular la seva lletra, traçà «ET NECESSITO» amb majúscules a l'ample marge inferior de la fotografia, pràcticament gravant les paraules en el lluent entrepà de paper. Aleshores, encara amb la mà esquerra, va escriure «MATTHEW PLANGENT» al sobre i, a sota, l'adreça de Matthew. Va ficar la Polaroid al sobre, tocà amb la llengua la pestanya del sobre i el tancà. Hi enganxà un segell i s'ho posà a la bossa.